

Cuita el Sol, 3 de juny del 2006

Bona tarda, amics !

La terra ha completat una volta sencera a l'entorn del sol, i de nou i per tercer any consecutiu, ens hem concentrat en aquesta plaça, disposats a córrer la Cuita el Sol, aquesta mena de ritual esportiu, que representa la benvinguda de l'estiu a la Vall Ferrera.

Dintre de pocs minuts, tan bon punt com el sol s'amagui darrere la serra de Costitx i la Reina de la Nit estengui el seu vel d'ombra damunt la plaça, sortirem disparats cap a les costes del Monteixo, davant la mirada atònita i a la vegada compassiva dels indígenes i dels forasters, talment contemplant un escamot d'ovelles perseguides per una canilla de llops.

Ja sabeu, amics, que aquesta no es una cursa de muntanya qualsevol. dels centenars de participants que ens hem concentrat avui a la plaça d'Àreu, tan sols alguns de vosaltres, molt pocs, correreu amb l'objectiu d'aconseguir un trofeu. A la resta, a bona part de nosaltres, si algú ara ens preguntés ara per què ens hi hem apuntat, no sabríem gaire què respondre.

No ens considerem pas semidéus, fills del mític Hermes amb ales als peus, que surten a desafiar al sol; ni tampoc esportistes mediàtics enderiats a batre un rècord de muntanya; i encara menys, una colla d'alpinistes desagraïts i poca-soltes que volen deixar en ridícul el vell Monteixo. No tenim talla d'herois antics ni moderns, sinó que, més aviat ens considerem com fugitius de l'Ombra. És un neguit que ens corseca per dins i difícil d'explicar, allò que ens fa fugir del fons de les valls ombrívoles i ens empeny costa amunt, cap els cims asoleïats de les muntanyes, com més altes millor.

En realitat, amics, per la majoria de nosaltres, el Monteixo no és allà dalt, sinó que el portem a dins, més a prop del cor que no pas del cervell. Trepitjar-lo aquest vespre, coronat pels rajos daurats del sol ponent, és el nostre gran repte d'avui.

Bona cursa, doncs, i que quan caigui la nit tots en tornem guanyadors !

Pep Coll, juny 2006.

	<p>Centre Excursionista de Lleida Comerç, 25 de Lleida (de dilluns a divendres, de les 19'30h. a les 22h.) Telèfon: 973-242329 - Fax: 973-234497 Correu.e: cel@cel.cat Web: www.cel.cat</p>
---	--

Amigues, amics,

Teniu davant vostre un “pic gegant”. Dels que temps era temps, nosaltres preteníem desafiar. El cant d’arrencada ja ho deia:

“ De bon matí, quan els estels es ponen / hem de sortir per guanyar els pics gegants...

Aleshores, l’aire era pur i el cel clarejava tranquil. Era com una cançó d’esperança. L’astre Sol ens marcava el camí, les dreces, si la impaciència ens acuitava.

El vostre desafiament d’avui ha canviat de signe. Tot seguit que el sol es fondrà en una altra serra, us heu d’obstinar a fer-li pam i pipa. Us aplicareu, al ritme del vostre cor, a guanyar-li terreny, a aconseguir-lo. Sempre abans que mori com un heroi, tal vegada ofegat en la seua pròpia sang, la de la posta.

A vosaltres, els que avui us heu engatjat en aquesta cursa primaveral i noble, que us afanyeu a interpretar la lluita contra la llum que se’n va, contra l’ombra que voldria atrapar-vos, us vull cridar ben fort: amunt i endavant. Des d’ací baix, pels camins pregons de l’ànima, us seguiré. Passet a passet, perquè les cames ja no m’acompanyen. Amb la gesta d’avui, dones i homes, joves i no tan joves, preludeu el miracle de resurreccions anunciades. Entre d’altres, la de tantes heroïnes que aneu fent via, en un món que us havia menystingut.

Es tracta només d’un joc. Jugar a l’acuit (o a guinera , dèiem allà baix), amb la darrera llum de la tarda. A l’hora de l’últim sospir, quan el dia s’escapa i un ventet de comiat s’apodera del cel, fa esclatar l’estrella vespertina.

I ara, un prec final: saludeu de part meua l’esperit d’un jove, intrèpid com vosaltres, que s’hi quedà per sempre, allà damunt. Trameteu-li, si us plau, el pensament enyorat que un poeta, company seu de cordada, li dedicà: “Hi ha res de nou, Miquel? T’ho prometo, tornarem a Monteixo / nevat o groc de bàlec / allà on impacient, ell ens deu esperar”

Dolors Sistac, Tírvia, 3 juny 2006.